

BRUID ZOEKT JURK

In vier winkels vol witte voile en paarlemoeren halssnoeren liet redactrice Valerie Droeven, een aanstaande bruid, zich behangen met bruidsmode. Als een kind in een snoepwinkel voelde ze zich omdat ze de kinderdroom van elk meisje mocht waarmaken. Foto's Jurgen Rogiers, styling Linda Van Waesberge

Rok, € 1.790
Topje, € 255
Diadeem, € 250,
alles Johanne Riss

Jurk, € 450
Voile, vanaf € 150
Bloem, € 350,
alles Mieke Cosyn

Jurk, Anakaël, € 1.680
Kroontje, Anakaël, € 168
Boeket, Elsa & Hilde, € 35

Jurk, € 301
Collier, € 48,
Just in Case

Basisjurk, € 950
Voile-jurk, € 1.800,
Johanne Riss

Luid gejoel als haar gesluierte hoofd uit de praalkoets verschijnt. Het bruidje glimlacht vroem en bedeesd bij het uitstappen. Ze wriemt de massa tafzijde van haar jurk door het kleine deurtje van de koets en zet koers richting altaar. Haar sluier camoufleert de zweetpareltjes op haar voorhoofd. Voor de ogen van de wereld ontrollen twee bruidsmoederjes de zeven meter lange sleep. Gigantisch zijn de pofmouwen aan haar jurk.

Wanneer Diana Spencer op 29 juli 1981 de trappen van St. Paul's Cathedral betreedt, luidt ze een nieuw tijdperk in. Het sprookjeshuwelijk is geboren. Vanaf nu is met wie je trouwt en of je huwelijk kans maakt stand te houden van inferieur belang. De jurk die je draagt als je aan het altaar verschijnt, is primordiaal geworden.

Ik ben geboren enkele maanden nadat Lady Di met haar voorkeurskleurige droomjurk van tafzijde en oude kant naar het altaar schreed. Maar de beelden van die dag gingen nog mijn hele kindertijd mee. Zo'n massa prinsessengeluk laat haar sporen na. Ik ontwierp als kind duizenden bruidsjurken — met sluiers, pofmouwen en grote strikken aan de achterkant, maar ook hoge hakken, bloemen en grote ringen. Handdoeken werden sluiers en dekens waren de perfecte sleep.

Nu, dertig jaar later, ga ik het doen. Voor echt. Mijn lief diep in de ogen kijken en hem mijn jawoord geven. De jaren tachtig liggen ondertussen al in de vorige eeuw en schoudervervingen zijn nog slechts een schimmige modegril uit een vervlogen tijd. Mijn kindertekeningen zijn zorgvuldig opgeborgen en liggen samen met mijn kindertijd in een hoekje van de zolder. Ik ga trouwen, maar dan zonder excessief veel voile of kant. En zeker niet in het wit.

BOSNIMFEN EN CITY CHICKS

De collega's van het magazine worden triest bij zo veel vergeten en verloren prinsessengeluk. Ze zetten vier winkels, een stiliste en een fotograaf in om mijn zwijmelende meisjeshart opnieuw te doen bonzen. We bezoeken winkels rond de Antoine Dansaertstraat, in hartje Brussel. Je vindt er gezellige, kleine (bruids)winkeltjes, waar de ontwerpers nog vaak zelf in de winkel staan.

Johanne Riss heeft haar winkel nog maar net opengedaan wanneer we er binnenstappen. Het gigantische pand is opgedeeld in drie grote ruimtes. Licht speelt er een hoofdrol. In het middelste deel, onder een grote glazen koepel, zwemmen vissen in een vijvertje. Met de zon die schijnt en de dag die nog niet helemaal wakker is, word ik er stiekem vrolijk van, van dit interieur. Ons werkterrein is de ruimte helemaal achteraan. Als boeken in een bibliotheek hangen de jurken in rekken aan de muur, gecatalogiseerd volgens lengte, materiaal en kleur. De ruimte staat vol strategisch geplaatste paspoppen. Ze dragen ultravrouwelijke silhouetten. Ik blader even in de catalogus terwijl stiliste Linda mijn eerste outfit kiest. Op de foto's houden de modellen het midden tussen bosnimmf en city chicks. Klaar om te feesten, klaar om te schitteren.

Ik krijg een eenvoudige basisjurk aan met een kleine sleep. Daarover komt een doorschijnende jurk van voile, bezet met parels. Mijn zwarte laarzen en donkere jeans — die ik netjes opgevouwen in de paskamer achterlaat — vallen uit de toon in deze hagelwitte winkel. Het voelt een beetje onwennig om zo vroeg op de ochtend al te lopen blinken. Voor de spiegel probeer ik het sleepje onder controle te krijgen. Ik recht mijn rug. Het effect van de jurk is subtieler dan verwacht. Het voelt niet zozeer als de verkleedpartij die ik gevreesd had. Wel vrouwelijk. Eerder bosnimmf dan city chick, dat wel. Maar de jurk past.

Stiliste en verkoopster behangen me ondertussen met parels en satijnen linten. Ze schuiven lange, witte mitaines over mijn armen. Ik begin ondertussen zelf te geloven dat ik een filmster zou kunnen zijn. De twee omring

gen me met de aandacht die een toekomstig bruidje verdient. Bij elk accessoire dat ze toevoegen, slaken ze een ooh of een yes. Vlugges handgebaarntjes verraden onderdrukte emoties, van verwondering tot ontzag. Ik krijg het gevoel dat ik de eerste bruid-to-be ooit ben die deze winkel is binnengestapt en dit kleed heeft gepast. Nee, ik weet het zeker. Deze jurk is ontworpen voor mij. En alleen ik zal haar dragen.

Ik krijg een paar sandaaltjes toegeschoven, met gigantisch hoge hak en flinterdunne houvast. 'Maatje veertig. Dat moet lukken.' Dat is een overschatting van vier schoenmaten, maar op de foto zal het niet opvallen, wordt me verzekerd. Ik heb heimwee naar de houvast van mijn stevige winterlaarzen (ik draag ze ook in de zomer). De fotograaf wil graag een foto bij de vijver. Het is een klassieke jurk, daar hoort een staatsieportret bij. Dat betekent dat ik me moet verplaatsen. Ik probeer de elegantie van mijn jurk te evenaren in mijn loopstap, maar faal hopeloos.

De stiliste glimlacht. Pas bij de volgende jurk zal ze zich volledig laten gaan.

KLINGEL-KLANGEL

Ik mag de mitaines aanhouden. Het korset dat ze eerst hadden uitgekozen is niets voor mij, besluiten ze. De verkoopster en de stiliste werken samen in een perfecte symbiose. Mode is hun achternaam. Een eenvoudig haltertopje bovenaan en een brede gelaagde rok van voile onderaan, dat wordt het. Even speelt de geur van balletschoentjes in mijn neus wanneer ik de tuturok aantrek. Ik kijk naar het resultaat in de spiegel. De rok is geweldig! Ik zie de ogen van de gasten al voor me: *this'll knock every one of them out.* (Mogelijke conversatie op het feest. Persoon A: 'Nu had ik echt verwacht dat je voor iets eenvoudigs ging gaan.' Ik: 'Eeerecht?' Persoon A weer: 'Ja, maar hiermee (neemt een slok van zijn of haar cava)... hiermee blaas je iedereen omver.' Ik: 'Eeerecht?') Tot zover ben ik het eens met de combinatie die ik draag.

Maar dan speldt de verkoopster manchetten in nerts rond mijn polsen. Ik krijg weer een parelketting, maar dit keer in mijn haar. Waarop Linda een voile sjaal ontdekt. Hup, over mijn hoofd wordt het een sluier. 'Je hebt een jarentwintighoofd', zegt de stiliste. Ook zij is bevangen door de vrolijkheid van deze magisch witte winkel. Ik rijg dezelfde schoentjes weer rond mijn enkels en maak me klaar om positie in te nemen voor de foto's. Ik voel me een beetje *klingel-klangel*. Met mijn hoofd onder de voile en de tuturok die onderaan uitloopt lijkt ik net een witte kerstboom.

'Dat doet me *gosting* krijgen', zegt Linda wanneer we de winkel buitenstappen — ik weer comfortabel in jeans en laarzen. Ik hoor haar zwijmelende meisjeshart bonzen. 'Echt fijn is dat, zo trouwen.' Ze glimlacht verheugd. 'Misschien moet ik het nog maar 's doen, maar met wie?'

De fotograaf sputtert tegen. Hij kauwt even op Linda's opmerking voor hij de juiste woorden vindt. 'Trouwen, trouwen! Waarom trouwen? Je trouwt één keer, zeggen mensen die het kunnen weten. En daarna nooit meer.' Hij trekt zijn wenkbrauwen veelbetekenend omhoog. 'Nee, ik begin er niet aan.' Linda drukt op de bel van het winkeltje van Mieke Cosyn, aan de Léon Lepagestraat. 'Jij bent een romantiek-killer', zegt Linda tegen de fotograaf. 'Je moet net wel trouwen. Eén keertje is genoeg. Het is zo romantisch.' Ze kijkt niet achterom als ze de deur opendruwt en glimlachend de medewerkster van Mieke Cosyn begroet.

TROUWEN IN HET ZWART

Geen klassieke trouwjurk dit keer, maar een satijnen jurkje bedrukt met foto's van Marilyn Monroe. 'Wat een statement om hierin te trouwen', zeg ik vol verwondering voor de durf die van dit kleed spat, en ik trek me terug in

de kleedkamer. Vanachter het gordijn hoor ik de fotograaf nog steeds voet bij stuk houden. 'Nee, zelfs de allermooiste *madame* kan mij niet overtuigen. Trouwen is mijn ding niet. Punt.'

Ik heb ondertussen het jurkje aangetrokken dat me wel zou overtuigen om naar het altaar trekken. Voor de spiegel neurie ik 'Diamonds are a girl's best friend'. Linda bevestigt een hoedje op mijn hoofd. Ik vind het leuk, maar zij bedenkt zich. Het wordt toch een voile sluier. 'Trouwen hoeft niet duur te zijn. Een eenvoudig kleedje wordt een trouwjurk als je er de juiste accessoires bij combineert.' *Simple as that.* Dat is er eentje om te onthouden.

We hebben eigenlijk nog maar één winkel te gaan, maar de zon schijnt en Linda heeft net een boeketje laten maken voor de foto. Dus stappen we binnen bij Just in Case voor een extraatje. In de hele winkel is op het eerste gezicht geen enkele trouwjurk te bespeuren. Op het eerste gezicht. Tot Linda een eenvoudig maar magnifiek zwart kleedje uit het rek haalt. Ze smeert nog wat extra lippenstift op mijn lippen en jaagt me de paskamer in.

Als ik weer buitenkom, heeft ze zelf ook een kleedje aangekleed. Gewoon over de jurk die ze al aanhad. 'Ga ik kopen', zegt ze met een knipoog. Ze drapeert een collier rond mijn hals en geeft me het boeketje bloemen. De fotograaf, die zich tijdens de make-over op een terrasje had teruggetrokken, komt de winkel binnen. Ik moet op de trap gaan zitten met de bloemen onder de arm. Linda kijkt bedenkelijk. Het is niet helemaal wat ze in gedachten had. 'O ja, dat jarentwintighoofd van jou', zegt ze, en ze bindt de collier rond mijn hoofd. De fotograaf heeft ondertussen de poppen in de etalage aan de kant geschoven en helpt mij erin. De gerante aanschouwt het hele tafereel met lichte paniek in de ogen. Ik kruip in de vitrine, neem het boeketje en de fotograaf begint foto's te nemen. 'Naar beneden kijken en even met je boeketje spelen.' Ik lach. De fotograaf klikt. De stiliste kirt. Iedereen is tevreden, zelfs de gerante die de controle over haar eigen winkel terugkrijgt.

NIET BEWEGEN

Over de allerlaatste winkel van de dag is Linda al de hele ochtend enthousiast geweest. Anakaël ligt aan de Vlaamssesteenweg. 'Die straat was vroeger het mekka van de trouwjurken', zegt ze. Nu zijn er in de straat nog maar vier winkels over. De meeste daarvan etaleren het hele jaar door afgeprijsde jurken. Elke bruid die compleet *over the top* wil gaan zonder gigantisch veel geld uit te geven, vindt hier haar gading.

Ook de trouwmode in de rekken van Anakaël blinkt en glittert. Dit is zeker de plek bij uitstek waar je stoutste meisjesdromen kunnen uitkomen. Ik krijg een Kantens Trouwjurk Met Parels. Er is zelfs een sleep, geen zeven meter lang weliswaar. Ik stap de kleedkamer in met hoge verwachtingen. Bij het buitenkomen staat een verhoogje klaar voor de spiegel. Echt gemakkelijk zit de jurk niet. Stiliste Linda en de eigenares van de winkel, een jonge Marokkaanse ontwerper, zoeken een oplossing om de sluier in mijn haar te bevestigen. Normaal gezien moet dat met een enkel kammetje, maar dat zou in mijn sluikhaar bezwijken onder het gewicht. Het lukt, maar bewegen is uit den boze.

Ik kijk naar het resultaat in de spiegel. Deze jurk is zwaar. 'Ik voel me vroem en maagdelijk', prevel ik. 'Lachen lukt blijkbaar niet meer', zegt de fotograaf wat geërgerd. Nee, denk ik bij mezelf. Hierin wordt trouwen hard labour. Ik besef hoe Lady Di zich dertig jaar geleden gevoeld moet hebben. Misschien had ze toch maar beter wat langer nagedacht voor ze zich in haar droomjurk hees en zich glimlachend en bedeesd in een huwelijk stortte dat gedoemd was om te mislukken. Ik zou voor het zwarte jurkje gegaan zijn, als ik haar was. Of eentje bedrukt met het portret van Marilyn Monroe. *Blondes have more fun.*